

యించాం. వాణ్ణి క్షణం కూడా వదలకుండా, వాడికే నోపీ కలగకుండా, ఎంతో గారంగా, అపురూపంగా పెంచుకుంటూ.. ఇంత దూరం కలిసి ప్రయాణం చేసి, వాణ్ణి ఇంతవాణ్ణి చేశాం! మరి ఇదేమిటి? వాడు తొలి సారిగా ఒక కొత్త ఇల్లు కొనుక్కొని, మనల్నిలా ఆ ఇంటి గడపకవతల ప్రశ్నార్థకంగా నిలబెట్టాడు? వాడి దృష్టిలో తల్లిదండ్రుల స్థానం వాడింటి గదిలోనో, వాడి గుండె చప్పుడులోనో లేదు. వాడి గడపకవతల ఒక అతిథిగా మాత్రమే ఉంది. నిజానికి మనం ఊరవతల అంత దూరం వాడి ఇంటికి అసలు ఎప్పుడైనా వెళ్ళామో లేదో.. అది పక్కన పెట్టండి. మాటవరకు కూడా ఒక నిండు మాటను వాడు పలకలేకపోయాడు. మరి మనమెందుకు మన కొడుకును అలా అతిథిగా పెంపలేకపోయాం? మన శరీరంలోని ఒక భాగంగా, పంపప్రాణాలుగా చూసుకుంటూ ఎందుకని ఇన్నాళ్ళూ పెంచి పెద్ద చేసు కుంటూ వచ్చాం?.. ఆవేదనతో తల్లిడిల్లుతూ ఆవేశంగా అన్నది వైశాలి.

“పిచ్చి వైశాలి! వాడు కనీసం మనల్ని గడపకవతల నిలబెట్టి అన్ని గడులను, వాడి కొత్తింటిని ఎంతో ప్రేమగా, సంతోషంగా వివరంగా చూపించాడు. ఇప్పుడు చాలామంది పిల్లలు.. ‘మాకు స్పెస్ కావాలి!’ అంటూ తల్లిదండ్రులను తమ దరిదాపులకు కూడా రానివ్వడం లేదు. కనీసం మనుషుల్లా కూడా చూడటం లేదు. ఆ విధంగా చూస్తే మనం చాలా అదృష్టవంతులమే అనుకోవాలి. అసలీ ప్రపంచంలోకి మనమే అతిథులుగా వచ్చాం. ఇక మన పిల్లలు మనల్ని అతిథులను చేయడం ఏమిటి? నువ్వు ఇక ఎక్కువగా ఆలోచించకు. వాణ్ణి వెళ్లి పోనీ. వాణ్ణి ఎగరనీ! ఎదగనీ! ఇంకా ఎన్నో సాధించనీ! ఇలా ఏ తగవులూ లేకుండా, జీతుకు కొంచెం దూరంగా ఉంటూ.. కొంతలో కొంత బాంధవ్యాలను నిలబెట్టుకోవడం కన్నా మనం చేయగలిగిందేమీ లేదు. మనం మటుకు పైకి కాగానే మన ఊరి నుంచి మన అమ్మా నాన్నలను వదిలిపెట్టి ఇక్కడ సిటికి రాలేదా? ఇప్పుడెందుకని నీకు తేడాగా అనిపిస్తున్నది? మొన్నటి వరకు మనం ముగ్గురం. నిన్నటివరకు మనవడితో కలిపి ఐదుగురం. ఇవాల్టి నుంచి నాకు నువ్వు - నీకు నేను. ఇక మనిద్దరమే! అంతే! మనం ఎక్కడ ప్రయాణం ప్రారంభించామో.. మళ్ళీ అక్కడికే వచ్చాం!”.. భార్య కన్నీళ్లు తుడుస్తూ భారంగా అన్నాడు రంగనాథ.

“మీరెన్నయినా చెప్పండి. మనం ప్రతిసారి కొన్న కొత్త ఇంటికి వాణ్ణి నేను చేయి పట్టుకొని తీసుకెళ్లి ఎంతో ప్రేమగా చూపించేదాన్ని. వాడి గదిని చూసినప్పుడు వాడి కళ్ళలో మెరిసి మురిపాన్ని చూసి, నేను ఎంతో పొంగిపోయాడాన్ని. కానీ, ఇవాళ వాడు కొన్న కొత్త

అవును వైశాలి! జీతుని పూర్తిగా వదిలేసి సమయం వచ్చింది. మనమిప్పుడు జీవితంలోని ఆఖరి అంకంలోకి చేరుకున్నాం. ఇక ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అందరికీ దూరంగా వెళ్ళిపోవాల్సిన వాళ్ళమే. జీతూ.. వాడి గమ్యాలను వెతుక్కుంటూ ఎంత దూరంగా వెళ్ళిపోతే, మనకు అంత త్వరగా విముక్తి లభిస్తుంది.

ఇంటిని.. పరాయివాళ్ళకు చూపించినట్టుగా పై నుంచి వేలుపెట్టి చూపించాడు నాకు. ఇదా న్యాయం? ఇదా మన నిస్వార్థ ప్రేమకు.. మన పిల్లలూ మనకిచ్చే బహుమతి? ఈ బహుమతి చాలా బరువైనది. నేనసలు మోయలేనది”..

వైశాలి కళ్ళలో కన్నీళ్లు జలజలా రాలుతూనే ఉన్నాయి. రోజులు గడుస్తూనే ఉన్నాయి. రెండువైపులా రాకపోకలు చాలామటుకు తగ్గిపోతూనే ఉన్నాయి.

* * *

మనవడి పుట్టినరోజుకు సాయంత్రం గ్రాండ్ పార్టీ అని వెళ్ళగానే.. ద్వీజ అమ్మగారు, నాన్నగారు అతిథులు అందరితోపాటుగా రంగనాథకు, వైశాలికి స్వాగతం పలికారు. భోజనాలు చేస్తుండగా మాటల్లో ఆవిడ అన్నది..

“ద్వీజకు ఏడో నెల పడుతున్నది. అందుకని సాయంగా మమ్మల్ని ఉండమంటున్నారు. దాన్నే మా ఇంటికి వచ్చేయమంటున్నాం. కానీ, రాకీ స్కూల్ పోతుండంటున్నారు. మేం ఏం చేయాలా? అని ఆలోచిస్తున్నాం!”..

వైశాలి మౌనంగా విన్నది.

* * *

చిన్నప్పటి నుంచి తన చేతుల్లో పుట్టి పెరిగిన మన పడు.. అసలు ఎంత ముద్దు చేద్దామన్నా తన దగ్గరికి అసలు రాలేదనీ, కొత్త వ్యక్తిని చూసినట్టు చూశాడనీ.. ఆ రాత్రి భర్తతో చెప్పుకొని బాధపడ్డది వైశాలి.

“రోజురోజుకూ మనషులు మారిపోతున్నారు. తన - పర గుర్తించడం చాలా కష్టం అవుతున్నది. ఇది మన సుకు చాలా గాయం చేస్తున్నది” నిట్టూరుస్తూ, విచారంగా అన్నది.

“ఎప్పుడైనా సరే, బంధాల మధ్య నిజమైన ప్రేమలు

ఉంటే.. అవి దూరంగా ఉంటే తగ్గిపోవు. అలా అని దగ్గరగా ఉంటే పెరిగిపోవు. మన పిల్లవాణ్ణి ఏమన్నా అనుమతి అడిగి మనం కన్నామా చెప్పా? మనకిష్టమై మనం కన్నాం. ప్రేమగా, ప్రాణంగా చూసుకున్నాం. వాణ్ణి ఇంతటి ఉన్నత స్థితికి చేర్చాం. అంతే! మన పని అంతవరకే! పిల్లలను వయసులో ఉన్నప్పుడు పట్టుకోవాలి. వయసు వచ్చాక విడిచేయాలి. అది మనకూ వర్తిస్తుంది. భవిష్యత్తులో వాళ్ళ పిల్లలకూ అదే వర్తిస్తుంది!” గంభీరంగా అన్నాడు రంగనాథ.

భర్త వంక అయోమయంగా చూసిందామె.

“అవును వైశాలి! జీతుని పూర్తిగా వదిలేసి సమయం వచ్చింది. మనమిప్పుడు జీవితంలోని ఆఖరి అంకంలోకి చేరుకున్నాం. ఇక ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అందరికీ దూరంగా వెళ్ళిపోవాల్సిన వాళ్ళమే. జీతూ.. వాడి గమ్యాలను వెతుక్కుంటూ ఎంత దూరంగా వెళ్ళిపోతే, మనకు అంత త్వరగా విముక్తి లభిస్తుంది. మరిక ఎన్నాళ్ళని ఈ బంధాల ముళ్ళ ముసుగులో ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతూ.. బాధపడుతూ ముందుకు సాగుతాం. ఇక ఎన్నాళ్ళు ఈ ప్రేమ సంకెళ్ళను హత్తుకోలేక.. విడదీసుకోలేక నిస్వహాయంగా దిక్కులు చూస్తాం! మనం మిగిలిన ఈ కాస్త జీవితాన్ని అనందంగా గడపాలి. ఏడుస్తూ, బాధపడుతూ కాదు. ఒకటి గుర్తుపెట్టుకో.. ఈ ఆఖరు అంకంలో ఇక నుంచి మన సంతోషాలను మన పిల్లడిలో మనం అసలు వెతుక్కోకూడదు. మనలోనే, మన మధ్యే వెతుక్కోవాలి. అప్పుడే అది అర్థవంతమైన జీవితం అవుతుంది”..

కళ్ళలోని నీళ్లు తుడుచుకుంటూ.. ఆలోచిస్తూ భర్త మాటలను వింటూ.. అతని భుజం మీద తలవచ్చింది వైశాలి.

* * *

“నాన్నా! నిన్నటి నుంచి మీ ఫోను కలవడంలేదు. ఎక్కడున్నారు? రేపు మీ మనవరాలి అన్నప్రాశన!”..

ఫోనులో ఆత్రంగా చెబుతున్నాడు జీతండ్ర.

“వారం రోజుల కిందట నేను నీకు ఫోన్ చేసినప్పుడు.. ‘మేం ఊళ్ళో లేము! మా అత్తగారు మేమూ కలిసి పాపకు తలనీలాల ఇవ్వడానికి తిరుపతికి వచ్చాం. సెల్ గదిలో పెట్టి దర్శనానికి వెళ్తున్నాం!’ అని చెప్పి, నేను చెప్పేది వినకుండా ఫోన్ పెట్టేశావు కదా! ఆ రోజే మేం ఉత్తరాఖండ్ బయల్దేరి వచ్చారా జీతూ!”..

“ఉత్తరాఖండ్ వెళ్ళారా!? రేపు తెల్లారే ఇక్కడ ఫంక్షన్. మీరు లేకపోతే ఎలా?”.. ఆశ్చర్యంగానూ, బాధగానూ అన్నాడు జీతండ్ర.

“ఇదిగో ఉండూ.. అమ్మకు ఇస్తాను!” అంటూ, ఫోన్ వైశాలికి అందించాడు రంగనాథ.

“జీతూ! ఎలా ఉన్నారా? అర్ధరాత్రి, అపరాత్రి ఎప్పుడూ కాల్స్ లోనే ఉంటావు? తినాలని కూడా ఎవరో ఒక్కళ్లు చెప్పాలి నీకు. వేళ పట్టుకు ఇంత అన్నం తినేసేయి. మేం ఇక్కడే ఇంకో నెల ఉంటాం. అన్నీ చూసుకుని కాశీ కూడా వెళ్లి తిరిగి వస్తాం. వినపడుతోందా!? ఇక్కడ సిగ్నల్స్ సరిగా లేవు. నిన్న యజ్ఞం ఎంత బాగా జరిగిందో? అబ్బా! ఇక్కడ గంగానది ఉరకలు వేస్తూ ఎంత వడివడిగా ప్రవహిస్తున్నదో? చుట్టూ పర్వతాలు, ఈ పచ్చదనం, ఈ చల్లటి గాలి.. ఎంత బావుందో! ఈ పచ్చటి ప్రకృతిలో ఆ దేవదేవుడు క్షణక్షణం సాక్షాత్కరిస్తున్నాడూరా!”..

పరవశంగా చెప్పుకొంటూ వెళ్ళిపోతున్నది వైశాలి.

వైశాలి ముఖంలో మెరుస్తున్న సంతృప్తిని, పెదాలపై విరిసిన అనందకరమైన చిరునవ్వును చూస్తూ.. భార్య తలను ఆప్యాయంగా నిమిరి, ఆమె భుజం చుట్టూ సంతోషంగా చేయి వేశాడు రంగనాథ. ■

కామరాజుగడ్డ వాసవదత్త రమణ

రేడియో కళాకారిణిగా, టీవీ పరిచయకర్తగా, కథ, నవల, నాటక రచయిత్రిగా.. కామరాజుగడ్డ వాసవదత్త రమణ ప్రసిద్ధులు. తెలంగాణ బెవరేజెస్ కార్పొరేషన్, ఆబ్యారి భవన్ లో అసిస్టెంట్ మేనేజర్ గా ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. 160కి పైగా కథలు వివిధ పత్రికల్లో ప్రచురితమయ్యాయి. ఎన్నో పోటీల్లో బహుమతులు గెలుచుకున్నారు. ఒంటరి నక్షత్రం, వెలుగురేఖలు, స్వాగతం, అంతరాలు, పాశం.. కథా సంకలనాలతోపాటు సంద్యా రాగం, లక్ష్యం నవలలను వెలువరించారు. కనువిప్పు, కలిసిన మనసులు నాటకాలు.. దూరదర్శన్ లో ప్రసారమై, ప్రేక్షకాదరణ పొందాయి. శ్రీదత్త సాంస్కృతిక సంస్థ స్థాపక ప్రధాన కార్యదర్శిగా సాహిత్య, సాంస్కృతిక, సాంఘిక, సేవా కార్యక్రమాలు నిర్వహిస్తున్నారు. సచ్చిదానంద పీఠం నుంచి ‘ఉగాది పురస్కారం’, లెఖిని సంస్థ నుంచి ‘యద్దనపూడి సులోచనారాణి స్మారక పురస్కారం’, వై.ఎస్.ఆర్ సంస్థ నుంచి ‘ఉత్తమ రచయిత్రి పురస్కారం’ తోపాటు ‘రచనా శిల్పి’ బిరుదును అందుకున్నారు.

